

Uitvlucht

Uitvlucht

Eva Overduin

Schrijver: Eva Overduin
Coverontwerp: www.ssa.nl
ISBN: 9789402131291
© Eva Overduin

1 Proloog

Proloog

‘Carlijn? Ben jij dat?’

Ik was zo zachtjes mogelijk binnengekomen en aan de keukentafel gaan zitten. De achterdeur stond open, de zon scheen warm buiten. Een mooi voorjaar. ‘Carlijn???’

‘Ja, ik ben thuis!’

‘Geen koekjes pakken, hoor je? Naar je kamer, meteen!’

Ik drukte met mijn handen op de tafel, en kwam traag overeind. Geen zin om op te staan, en al helemaal niet om naar mijn kamer te gaan.

‘Carlijn!’

O jee, mama’s stem schoot omhoog, geen goed teken. Ik pakte mijn rugtas op en liep naar boven.

Daar stond ze. Een piek haar viel over haar voorhoofd langs haar neus. Driftig veegde ze hem naar achteren.

‘Schiet op, ja!’

Ik schuurde langs de muur door de nauwe opening die ze overhield richting mijn kamer. Mijn rugtas raakte per ongeluk haar been.

Whap! Mijn hoofd schoot naar links, en klapte bijna tegen de muur. Maar gelukkig zat er te weinig kracht achter om echt pijn te doen.

‘Dat zal je leren, brutaal kind! Je kamer in. Je kamer in! Nu, er ín!’ Weer vloog haar stem omhoog, hij sloeg nu bijna over. Ik schoot door de deur, geen zin in verdere ellende. Aan de andere kant hoorde ik de sleutel draaien.

Er lagen 2 koekjes op mijn bureau, biskwietjes. Er stond een lege beker naast, en een flesje water. Huiswerk dan maar. Wat anders?

Mooie cijfers halen was niet zo moeilijk, ik verveelde me zo

grondig dat ik alles drie keer leerde. Geen radio of cd speler op mijn kamer. Geen computer. Een smartphone had ik niet. Ik kon naar buiten kijken, en soms deed ik dat ook. Als het stormde, en de wolken in hoog tempo langs de hemel joegen. Als het regende, om de plassen te zien ontstaan, te zien groeien. Als het mooi weer was, en de wolken traag langs dreven, probeerde ik vormen te ontdekken. Dieren, bloemen, voorwerpen.

Maar zelfs van mooie luchten krijg je op een gegeven moment genoeg.

Om half zes hoorde ik het slot weer. Gelukkig. Ik moest zo langzamerhand zo nodig naar de wc dat ik het bijna niet meer volhield.

Ik rende naar de badkamer. Daarna ging ik opgelucht naar beneden. Het was nu tijd om Sanne en Tuur bezig te houden, zodat mama rustig kon koken. Nu was de keuken verboden terrein.

‘Rummicub? Scrabble?’

‘Rummicub’, riep Sanne.

‘Geen van beide, kinderachtig gedoe’, bromde Tuur. Ik moest nog wennen aan zijn diepere stem.

‘Joh, doe gewoon gezellig mee’, probeerde ik.

‘Gezellig’, zei hij met een gemaakt hoog stemmetje. ‘Oh, enigjes. Zoooo knussepus. Wat heb je vandaag gedaan Tuurtje? Lekker gerummicubd? Grote vent word je al! Jezus’, ging hij weer terug naar zijn nieuwe bromstem, ‘waarom hebben we niet iets normááls hier in huis, een nintendo, een wii, whatever! Rummicub. Mens erger je niet! Memory, kunnen we ook nog doen. Brrrrr.’

Ondertussen had ik alles klaargezet. Ik wist dat Tuur zou blijven morren, maar wel mee zou doen. Zo ging het altijd.

Ik keek naar zijn gezicht. Zijn ogen donker, zijn wenkbrauwen gefronst, zijn donkerblonde haar, dat over zijn oren viel, slordig naar achteren geveegd.

De blik in zijn ogen stond op storm.

Plotseling stond hij op. Zijn stoel viel op de grond.

‘Ik kap er mee. Ga maar met Sanne spelen. Zoek het uit. Zoek! Het! Uit!’

Hij gooide zijn blokjes op de grond. Sanne dook er heen en

raapte alles geschrokken op. Tuur stormde door de tuindeur naar buiten. Ik staarde hem verstijfd na.

Sanne trok aan mijn arm. Ik keek naar de tafel, naar de puinhoop.

Waarom waren alle blokjes blanco?

Natuurlijk had ik niet gedacht aan wel of niet opvallen. Als je voor het eerst serieus wegloopt kan je niet aan alles denken. Beetje dom, dat wel. Mijn bedoeling was zoveel mogelijk spullen meenemen, en de kleren die ik nu aanhad hadden anders erg veel ruimte ingenomen. Dikke fleecetrui, spijkerbroek, m'n hoge timberlands, mét sokken, zelfs een jas had ik aan, terwijl het buiten 30 graden was. Niet handig, in meerdere opzichten. Hopelijk hoefde ik de geleerde lessen niet nog eens toe te passen. Weglopen doe je namelijk niet voor de lol.

Uren was ik voor mijn gevoel al onderweg, eerst een bus, toen een trein, toen weer een bus. Eindelijk begon ik de veranderingen in het landschap op te merken. Waren het de bomen en struiken, de huizen? We naderden de zee. Het werd tijd. Nog even, en ik was gesmolten. Dat was pas opgevallen.

'Strandweg'.

Ik had de chauffeur niet gevraagd me te waarschuwen omdat ik bang was dat hij m'n gezicht zou onthouden.

'Strandweg', herhaalde hij. Het was net of hij wist dat ik hier moest zijn. Ik stond op en struikelde meer dan ik liep naar de uitgang. Drie tassen sleepte ik mee, die overal achter bleven haken. Knap onhandig. De zwaarste kon ik niet tillen, en hij bonkelde achter me aan, de treden van de bus af. Ik voelde de ogen van alle andere passagiers in m'n rug prikken.

Ik sleurde mijn spullen aan de kant en keek of er nog iemand uitstapte. De deur sloot zoevend en de bus trok op. Niemand,

gelukkig.

Wat had Marjolein gezegd? Even doorlopen en dan rechtsaf het duinpad in. Ik keek om me heen of er iemand naar me keek. Toen liep ik zo hard als ik kon de hoek om.

Ik had dan wel een tas op wielen, maar het duinpad was van zand, en ik trok nu een spoor waar een zeeschildpad trots op zou zijn. Ik plofte van de hitte, mijn hart ging tekeer als een razende, en mijn knieën voelden zwabberig als rubber.

Straaltjes liepen langs mijn rug zo m'n bilspleet in. Toch ploegde ik door, eerst het huisje vinden, dan afkoelen.

Er stonden drie huizen, maar ik zag nergens nummers. Het middelste kwam me vaag bekend voor. Ik aarzelde even of ik de gok zou wagen. Dit moest toch wel het goede zijn? Ik bukte om het hekje open te doen, en zag daar op het paaltje gelukkig nummer 15 staan. Pfff. Snel sleepte ik alles de tuin in en naar de deur.

Ik probeerde positieve dingen te denken, maar een akelig spookje in mijn hoofd schoof die steeds weg en stopte er dan negatieve voor in de plaats.

Hier kan je zes weken blijven, da's best lang, vond ik wel een positieve gedachte.

Kort bedoel je, hartstikke kort. Spookje.

Ik porde Positivo.

Nietwaar Carlijn, het is lang, hoor je dat, lang.

Ik werd moe van mezelf.

Hier ben je veilig. Typisch Positivo. Maar Spookje wilde zich er weer mee bemoeien.

Veilig, hou toch op. Je hebt alles achtergelaten, alles!

Dat deed de deur dicht, acuut hoogwater.

“Niet nu huilen”, wilde ik wel schreeuwen, maar tegen wie? Ik trilde, mijn hele lijf trilde, mijn hele leven schudde op z'n grondvesten.

Ik wilde naar binnen, dus ik moest de sleutel vinden. Onder een bloempot in de achtertuin, had Marjolein gezegd.

Ik liep naar de achterkant van het huis. Er stond een klein houten schuurtje. Eén najaarsstorm en het zou gebeurd zijn, zo zag het er uit. Blijkbaar was het toch wat steviger, want het stond er tenslotte nog, en waaien deed het hier regelmatig.

Langs de buitenkant was een plank waarop een rijtje bloempotten stond, op hun kop, soms twee of drie op elkaar. Ik tilde alle stapeltjes één voor één op. Geen sleutel. De plank was leeg. Wat nu? Terug naar huis? Grapje. En dan uitleggen dat ik drie tassen nodig had gehad voor een tripje naar het strand.

Dat kreng moest hier ergens zijn. Nog een keer tilde ik alles op. Met trillende handen schudde ik de gestapelde potten. Eindelijk rammelde er iets. Een steentje. Ook de volgende rammelde. Ik verwachtte weer een steentje te vinden, maar dit was de sleutel. Met trillende handen pakte ik de sleutel en zette de potten terug.

‘Oh, dank’, mompelde ik, ‘dank, God, die niet bestaat.’

Ik liep snel naar de deur en stak de sleutel in het slot. Maar hij wilde niet linksom of rechtsom.

Nu dat weer. Duwen en draaien, trekken en draaien, niets hielp. Ik had zin een enorme schop tegen de deur te geven. Toen hoorde ik stemmen, mensen die over het pad aan kwamen lopen. Ik rende naar de achterkant van het huis, bang om gezien te worden.

Trillend leunde ik tegen de stam van een den. Schaduw hier, merkte ik, en dat was prettig. Mijn hart sprong bijna uit mijn lijf, maar ik vroeg het maar binnen te blijven, en langzaam werd het iets rustiger. De stemmen werden steeds luider, en daarna weer zachter, ze liepen gewoon langs.

Ondertussen keek ik om me heen, dit werd mijn nieuwe huis dus. De tuin was gewoon een duinlandschap, geen borders met bloemen en dat soort dingen. Naast de achterdeur stond een tafel met een bank en stoelen. Daar kon ik buiten eten, met dit weer wel lekker.

De stemmen verdwenen nu helemaal, de kust leek veilig om mijn pogingen met de sleutel weer voort te zetten.

Wacht eens even... Zou de sleutel van de achterdeur zijn?

Ik stak hem in het slot en zonder enige moeite draaide hij de deur open.

Met een gezicht alsof ik hier gewoon thuishoorde, haalde ik nonchalant mijn bagage op, die nog bij de voordeur stond. Gelukkig was er niemand om het te zien. Ze zouden verbaasd zijn geweest dat ik niet gewoon van binnen uit de voordeur

open deed om mijn spullen te pakken. Bedacht ik me ook pas toen ik weer met alles in de gang stond. Toen ik m'n tassen daar neerplofte was het eerste dat ik deed mijn schoenen, trui en lange broek uit trekken. Sokken uit en blote voeten op de koele zwart-wit geblokte plavuizen. De ontdekking van de hemel.

Ik liep naar de keuken en zette de achterdeur open, op de haak. Het huis rook muffig, alsof er weken niemand was geweest. Dat kon ook wel kloppen. Het was weliswaar net zomervakantie geworden, maar de hele familie was voor zes weken naar Thailand gegaan. Marjolein, mijn vriendin, en haar ouders en broer. Daarom kon ik er zes weken zitten. In gedachten blies ik een kushandje naar Marjolein. Dank je, dat je dit hebt bedacht.

Ik hield mijn handen onder de kraan en plensde water over mijn gezicht. Meer hemel. Ik had niet het geduld een glas te zoeken en dronk zo van de waterstraal. Langzaam kwam ik een beetje bij.

Ik was er. Ik had het gered.

Gered? Nu begint het pas! Spookje natuurlijk.

In m'n BH en onderbroek ging ik aan de tafel achter het huis zitten. Een beetje wind deed de bladeren van de berk achter in de tuin ritselen. Nu ik stilzat en mijn hart niet meer zo in mijn oren bonkte, en Spookje niet mijn gedachten probeerde te sturen, hoorde ik de zee ruisen. Gegil van spelende kinderen. Ik leunde achterover met mijn hoofd tegen de muur, en deed mijn ogen dicht. Leegte. Die Positivo en Spookje, rollebollend over elkaar, meteen weer moesten vullen natuurlijk.

'Etters, hou op!' Van schrik was het stil in mijn hoofd.

Verschrikt keek ik om me heen, zou iemand me gehoord hebben? Zenuwachtig begon ik te giechelen, en voelde een slappe lach omhoog kruipen. Ik stond op, en ging mijn tassen naar boven brengen. Ik koos de kamer van Marjoleins broer, aan de achterkant van het huis. Een lekkere Ajax voetballer boven mijn bed aan de muur, dat vond ik helemaal niet erg. Ik rommelde in mijn tas voor andere kleren, en fatsoeneerde mijn haar voor de spiegel. En keek mezelf eens aan.